

Anne Veesaar: Tuleb julgelt unistada

Anne Veesaar on üks mitmetest Tallinna 32. Keskkooli vilistlatest, kes on teinud väga edukat karjääri teatris ning kelle igapäevaelu on väga põnev.

Anne Veesaar.

Erakogu

Tema argipäevad erinevad üksteisest täiesti ning rutiini ta ei tunne. „Vahel tuleb ärgata kell seitse hommikul, vahel võin põõnata kella kümneni,“ nendib Anne. Nädalapäevi pole tal olnud sellest ajast peale, kui ta Lavakunstikooli õppima läks. Mõnel pühapäeval peab ta vara ärkama ja minema seriaalivõttele ning mõnel laupäeval sõitma juba kella üheteistkümneks hommikul proovi Tartusse või Rakverre, oleneb, kus tal parajasti töö on. „Mõnikord jõuan õhtul etenduselt koju väga hilja ja siis ei tule und. Kui järgmisel hommikul kaua magada saab, on kõik hästi!“ leiab näitlejanna.

Õppimist peeti popiks

Juba lapsepõlves tegeles Anne tihedalt näitlemisega. Anne tegeles teatrimängudes mängimise ja nende lavastamisega juba 6. klassis. „Kui ilmus Astrid Lindgreni “Pipi Pikksuka” eestikeelne tõlge, siis tegin sellest kohe dramatiseeringu ja lavastasin koolis. Ise olin loomulikult Pipi,“ meenutab ta.

Tallinna 32. Keskkooli peab Anne ainulaadseks, sest gümnaasiumi baasil ei õpetatud teatri tegemist kusagil mujal. „Kool oli alles loodud ja minu kindel tahtmine oli just selles koolis õppida,“ lausub näitlejanna.

Anne tõdeb ka, et tema klass oli väga äge ning tema lapsepõlves peeti õppimist popiks. Tema klass luges palju ja nad tegid lavastuste proove ka väljaspool kooliaega. „Klassis oli vaid kaheksa poissi, aga nad tegid bändi. Koolipidudel esinesime ja klassiõhtud korraldasime ikka stiilipidude või teemaüritustena.“

Armastas kooliajal keemiat

Anne oli vaatamata tihedale koolivälisele tööle ka hea õpilane ning talle meeldisid väga matemaatika ja keemia. Nendest pidas ta väga lugu. „Lõpetasin keskkooli neljadeviitega ja ma ei pidanud seetõttu kõiki küpsuseksameid tegema, võisin valida lemmikaine ja ma valisin keemia.“

Oma tulevikust ja karjääri edasistest keerdkäikudest sai ta aru juba lasteaias. Juba nelja-aastasena mängis Anne nääripeol Jänest ja see pani näitlejanna jaoks kõik paika. Anne jaoks on näitleja elukutse puhas rõõm, kuid samas tunnistab ta ka seda, et enne esietendust on metsik närveerimine, aga see käibki asja juurde. „Ma olen sõltuvuses adrenaliinist, mis tekib etendust mängides ja enne seda pabistades,“ lausub Anne.

Lähitulevikus on Annel plaanis mängida ka rollis, milles ta juba aastaid on soovinud mängida – Aleksandr Volodini näidendis „Viis õhtut“, kuid samas tõdeb ka, et ta unistab rollidest teemade, mitte ainuüksi tegelaskuju järgi.

Lõpuks soovib näitlejanna, et tuleb julgelt unistada ja soovid sama julgelt lendu lasta.

Kristjan Kalev Nuus, 11C